කර්ණාටසංගීන

අයන්නට ලැබෙනත් දකුණු ඉන්දියාවට විශේෂ කර් ෙට සංගීතය සිංහල අපට සන්නට ලැබෙන්නේ කල තුරෙකිනි. එබඳු විරළ අ ථාවක් පසුගිය 10 වැනිදා අපට ලබාදීම ගැන ලංකා කලා මණිබලයේ සංගීත හා මුදා නාවා අනු මණ්ඩල යට සංකීතාතිලාමින් ගේ ් ත නිය නොමදව හිමි වෙයි.

වශයෙන් භූ ගෝ ලීය දකුණු ඉන්දියාව අපට වඩා ළං වුවත් සංස්කෘතික වශ යෙන් අපට ළං වන්නේ උතුරු ඉන්දියාවය. මුල්ම සිංහලයන් බටගිරින් වුව නැගුනෙහිරින් වට ආයේ **උතුරු ඉන්**දියාවේ සිට දීම නීසා එදා මෙද තැර කාලයෙනි සංහලයන් කෙරෙහි දක් න ඇත්තේ උතුරු ඉන්දියානු මලපැමියි. අපේම ශායි කිව හැකි දිනුණු දේශජ සංගීත ශක් නැතැයි සැලකෙන සක් නැතැයි සැලැකෙන නීසා සංශීත රසිකයන් ඇදෙන්නේ උත්තර භාරතීය සංඛීතය කෙරෙහිය. රජයේ ලලිත කලායතනයෙහි ඉගැන් වෙන්නේ මේ උත්තර භාර නිය සංගීතයයි. ශූවන් විදුලි යේ සාස්තීය අංශයෙන් ද කොපොකුත් ඇසෙනුයේ උතු රු ඉන් දියානු ගායන හා වාදනයි. අපගේ සංස්කෘතික සම්බන්ධකුම කෙසේ වෙ තත්, දක්මණ භාරතිය කර් ණාට සංගීතය පොදු රසී කයා වෙත ගෙන ඊමට කිසි වක තැත්තොකිරීම තේරුම් ගත නොහැක්කකි. දක් මිණ භාරතීය සංගීතය ශාස් තීයත්වය අතින් හන්නේ උත්තර භාරතීය සංගීතයට නොදෙවෙන් තැනකි.

සංගීතය

කරන රළිකයා තින්දුස් ථානි සංගීතය පමණක් නොව කර්ණාට සංගීත ද රස උත් වීදිනු නො අනුමානය. 40 තර භාර්තීය සංගීතය රට ජනපුිය වෙන්නට පුථම මෙරව රසික නිත් ආදගත් තේ දක්ෂිණ භාරතීය සංගී තය බව නාඩගම් සංගීත යෙන් පෙනේ. නාඩගම් රංග තාල රසිකයන් අතර ජන පැමිණ හිටියේ අනුලොස් සාක්. සාමාතාවයන් ಹಂಹ කෘතික සංදර්ශනයක දී දක් නට ලැබෙන මහුණ වට දක් නට නොලැබීම විමතියට ෙතුවක් විය. සංගීතය කෙරෙහි කර්ණාට උදාසිකතාව දක්වන්නකි මෙහිලා අනු මණ් බලයට එක් යෝජනාවක් කරනු කැමත් තෙමී. මහජනයාව මෙය පෙන්වීමට අදහස් කරන ලද්දේ මුදලකටය.

හේතුව කුමක් හෝ වේවා. එදින පැමිණි සංඛයාවෙන් පැහැදිළිවම පෙතේයන්නේ සිංහල සංගීතාතිලාෂියා ණාට සංශීතය අගය නොක රන බවයි. ද න් පළමුව කළ යුතුව ඇත්තේ ඔවුන් අගය කරන පිරිසක් කිරීමයි, ඔවුන් ඒ කෙරෙහි අද්ද ගැනීමයි. උගත් සභාදයක් පිරිස වුව කර්ණයට සංගීත යෙන් උදම් වන්නේ ඔතරම් අඩුවෙන් නම්, පොදු 68 කයා එය කෙරෙහි දක්වන උනන් දුවේ තරම කොතෙක් දැයි සිනාගත හැකිය. ජනයා ගෙන් මුදල් අය කොට දිස යුතු රසයකට වඩා ද නට එය මහජනයාට මුදලක් ද දී අගය කරවීමට සිදුවී ඇති රසයකි.

මණ්ඩලය

එහෙයින් මෙබදු සංදර්ශන පැවැත් විය යුත්තේ නොම ලයේ ය. චෙකෝ ස්ලෝවේ කියාවෙන් පැමිණි වජිත් තෝවා හා හැව්ලිකෝවා මැනි නියත් අතින් පුහුණුව ලැබූ ගෝ ලයන්ගේ සපන්කම් එළි කරන රුකඩ දර්ශනයක් මින් අවුරුද්දකට හමාර කට පෙර රාජකීය විදාහලය ශාලාවේදී පෙන් වන ලද්දේ ආරාධිත අමුත් තන් ඉදිරි ආරාධිත අමුත්තන ඉද ශේය. එදා ශාලාව අතුරු සිදුරු නැති වෙන්නට නිමණ. කලාත්මක අතින් තවමත් ඉතා පහත් තත්වයක පැවතී අපේ රුකඩ නැවුම් බැලීමට එදා

යැවීමෙන් ශලාවෙන් අඩක පමණ පුෙක් ෂකයන් අපේක් සැකුරු හැකිය. ඉතිරි කරිග අතාරාදකයෙන් එන ෙි රසිකයා හෙන් පිරි යන රසිකයා ගෙන් පිරි ඇත. මුදල් අය නො කො පුදර්ශනය කිරීමෙන් අත මණ් බලයට වන පාටක් නැත. එකෙන් ඉන් කලාකරු වනට සෙනක් : ආලැසෙන මුදල් අය කළ විට පණස් දෙනෙකි. ඉනුත් වැඩි හරියක් ආරාධිත අමුත්තන්ය. ඉන් අනු මණ් ඩලය ලද ආදායමක් නො වීය, ශායකයන් හා නාටහං ගනාවන් ලද අනුබලයක් ද නොවීය. මුදල් අය කරන් නව ගැම නිසා මුදලුත් නැති විය, අසා සිටින්නට අයත් නැති විය. පුෙක් ණගාරය හිස් ව තිබෙනු දකින ශායකයා නිතැතින් ම දුර්මුඛ වීම වැළැ කිය තොහේ.

මහජනයා

මහජනයා ඉදිරියට කලා කරුවන් ස්ථානයේ ගෞරවය නොකෙළෙසන අයු රින් පැමිණ සිටීම රසිකයාට කලා රස විදීමට වැඩි වැඩි යෙන් අනුබල දීමකි. කර්ණාව ගායකයාත් ඔහුගේ සහාය යට සිටි වැදකයනුත් කිසියම් පිළිවෙළකට ඇද සිරීම වැදගත්කම අවබෝධ කර ගත් බව පෙන්වන්නකි. වාදකයෙකු උඩුකය නොවසා පැමිණ සිව්යන් එය ඔවුන්ගේ සංස්කෘතික අංග යකී. සහායක පිරිසේ වූ දස හැවිරිදි පමණ වූ බාලිකාව පවා ආවේශ්රික දුවිඩ ඇඳුම්න සැරසී හිටිය ද පණිහාරත ගේ දේශීය ගී ශායනයට සභාග වූ බාලිකාවන් තුන් දෙන වෛවාරණා පාටින් සුන් කොට ගවුමින් සැරසි සිටීම පුක්ෂකයාගේ අවධා නය ශායනය කෙරෙහිම යොම කරන්නක් නොවීය. කොට ගවුම පාසලට, මහ මගට ඔබින්නේ වී මුත් සංස්කෘ තික කටයුතු සඳහා නොහො බනක් බව පැහැදිළි වූ නව ද අවස්ථාවකි මේ. මෙනිලා අප ගේ සිතියට නැගෙ**න්**නේ කලකට පෙර වේදිකාගත වූ 'හෙළ මිහිර' ශායක වාද